

הקור ששרר בחוץ היה יכול להיות הרבה פחות נורא לולא הטיפות הקפואות של הגשם שהצליפו בעוז על פניו בעידודה של הרוח חסרת הרחמים. המטריה שלו כבר התהפכה פעמיים ולכן החליט שאין בה תועלת רבה – הוא קיפל אותה, הרכין את ראשו והפקיר עצמו למזג האויר המקפיא תוך שהוא ממשיך ללכת.

ברחוב לא היתה נפש חיה מלבדו. לא כלבים, לא חתולים, לא כל שכן אנשים. מי מעז לצאת במזג אויר שכזה? רק הוא. מעז? כאילו שהיתה לו ברירה. כאילו שלא רצה להישאר ליד האח החמימה, לצפות בתחרויות אולימפיאדת החורף בערוץ הספורט ולהפריח עשן ריחני מהמקטרת שלו. אבל זה קרה, כמו שתמיד זה קורה, ואז, באותו דחף פתאומי שלא היתה לו שליטה עליו לקח את המטריה והמעיל ויצא אל הרחוב. את הדלת מאחוריו הקפיד לטרוק בחוזקה: מסר שהיה חזק יותר מכל מילה שהיה יכול לומר. וממילא לא היה טעם במילים.

לאחר הליכה מהירה של כרבע שעה שם לב ששכח להחליף נעליים ונעלי הבית מצמר מרופט החדירו את מי המדרכה אל גרביו ומשם אל כפות רגליו, שהיו כעת – כך קלט – קפואות לחלוטין. אבל לחזור הביתה לא רצה. לא כעת. הוא חלף על פני הפאב השכונתי המוכר והמשיך ללכת עד שלפתע הבין שמשוהו בכל זאת השתנה: הפאב שהיה חשוך וסגור כל התקופה האחרונה היה כעת מואר. חמיצות עלתה בגרונו. הוא חשק את שפתיו והמשיך ללכת, אם כי צעדיו הפכו כעת לקטנים, איטיים, חסרי רצון. החלונות מעורפלי האדים הבהירו לו שחם ונעים בפנים. הוא גם שמע בליל של קולות: צחקוקים, דיבורים, השקת כוסות. הוא האט עוד יותר את צעדיו והשתרך לאיטו לאורך הקיר המשובץ בחלונות זכוכית גדולים. בחלון השלישי הבחין בזוג שישב על כסאות מוגבהים, זה לצד זה, כשגבותיהם השעונים על החלון מחו את האדים שכיסו אותו ובסמוך לחלון שאחוריו היתה מקובצת חברת צעירים קולניים שאחזו בכוסות בירה גבוהות וליהגו בקולניות. לרגע אחז בו רצון עז להתנתק מהכפור והגשם, להיכנס פנימה, לערות בהינף אחד לתוך גרונו ויסקי כפול, או אולי, אפילו יותר טוב, ללגום לאט ובשקיקה סנגריה לוחטת, ולשכוח מהכל. אבל הוא ידע שלא יוכל לשכוח ושעליו להמשיך ללכת, כאילו בצו עליון של ישות נשגבת.

לאחר הליכה קצרה נוספת חדלה פתאום הרוח, ואיתה גם הגשם. גם זה נקלט אצלו כמסר עליון: משוהו שמאותת לו שהגיע הזמן להפסיק עם ההליכה המיוסרת הזו ולשוב הביתה, אל האח, הטלוויזיה והמקטרת. אבל לא. הוא איננו יכול. הוא ידע שברגע שישוב – הכל יחזור שוב על עצמו והדחף לצאת בשנית יניס אותו החוצה. צריך לשבור את מעגל הקסמים הזה. כמה זה כבר? עשרה חודשים? שנה? הוא הפסיק כבר לספור. לכן, כמעט בעל כורחו, כשהוא מתרץ לעצמו את כפות רגליו הרטובות והקפואות, חזר על עקבותיו ונכנס לפאב.

האור היה עמום אבל המעבר החד מהחושך הסמיך שבחוץ גרם לאישונו להתכווץ בפתאומיות ולכן מצמץ מעט עד שעניו התרגלו. הוא סבר שתחילה עליו לגשת למקום הקרוב ביותר לתנור העצים הגדול ולייבש את רגליו הרטובות. ליד התנור עמד שולחן קטן ולידו כסאות פנויים, אך שוב היכה בו זיכרון אכזרי. הוא סקר במבטו את החלל הרחב של הפאב, בנסיון למצוא מקום אחר, מרוחק ככל האפשר, ואז הבחין בה. היא ישבה לבד, שקועה בכורסת עור ישנה בפינה המרוחקת, אך פתאום הרימה את ראשה ומבטה שחלף בסריקה מהירה על פני החלל הרווי עשן ואדי אלכוהול נתקל במבטו הסוקר ועיניה התעכבו על עיניו להרף-עין קל. גם זה, כך חשב, סימן כלשהו. הוא ניגש בצעדים איטיים, אך רחבים, אל כורסת העור הסמוכה לשלה, החווה בידו על הכורסה הפנויה ושאל

"אפשר?"

"Be my guest".

היא חייכה חיוך קטן והוא לא הצליח להבחין אם זה היה חיוך מזמין או נימוסי בלבד. בכל מקרה הוא התיישב. הוא חש צורך להגיד משהו אבל שכח כבר מזמן את משפטי תחילת-החיזור של צעירותו. גם האישה שלצידה התיישב לא היתה נערה צעירה. וחוץ מזה, הוא בכלל לא בקטע של חיזור. הוא לא התרווח בכורסא אלא נותר מעט זקוף, אם כי השתדל שלא להיראות מתוח במיוחד. זה לא חיזור, חזר ושינן לעצמו, ובכל זאת הנחישות בה הזמין את עצמו לשבת לצידה, היענותה המיידית והחיוך, גם אם היה מנומס בלבד, לא יכלו להכחיש את הסיטואציה: איש, אישה, פגישה.

"את באה לכאן בדרך כלל?" משפט בנאלי, אבל זה מה שיצא ממנו באותו רגע.

"ממש לא, פעם ראשונה שאני כאן".

"אז איך נפלת דווקא על המקום הזה?"

היא לא ענתה, והוא החליט שלא ללחוץ.

"את יושבת כאן כבר הרבה זמן?"

"לא כל כך. למה אתה שואל?"

הוא הרהר שבפאבים אישה הנכנסת לבדה תהיה תוך זמן קצר מטרה להתעניינות גברית. היא אמנם לא היתה צעירה, וגם לא ממש יפהפיה אבל עורה היה בהיר וחלק, אולי בגלל שהיתה מעט שמנמנות, שערה החום היה גזור בתספורת קארה ישרה, עם פוני קצת קצר מדי שהעניק לה מראה ילדותי, ומעיניה האפורות נשקף טוב-לב. ידיה היו שלובות על חזה, ולכן לא היה יכול לאמוד את גודלו, אך מיד נזף בעצמו על ההתעניינות הכל-כך גברית וחזר להעיף מבט נוסף בעיניה. לרגע היתה לו תחושת דה-ז'ה-וּו מעומעמת אך הוא סילק אותה מיד, הריס את ידו והחווה בשתי אצבעות צמודות על השולחן הריק.

"כי עוד לא שתית כלום".

"חיכיתי לך", היא ענתה בקצרה וחיוכה שקודם הועם מעט התרחב שוב.

המבוכה שחש נוכח תשובתה גרמה לו לשתוק רגעים מספר, תוך שהוא מצודד מבט נסתר, מבחין שהיא בוחנת את מראהו שלו. הוא נראה לא רע, מאחר והקפיד לעסוק בספורט. קרחת, כך ידע, זה עניין של טעם אצל נשים. הוא לא טרח להסתיר אותה אך גם לא לגלח את שארית השיער שעל ראשו, וכדי להיראות מסודר, באופן ששיקף היטב את תכונתו המשמעותית, הקפיד על תספורת מעט קצרה ופנים מגולחות היטב. היתה לו כרס קטנה, אך מתקבלת על הדעת לגילו והמשקפיים שיוו לו מראה אינטליגנטי. הוא דאג לבחור תמיד במסגרת דקה, שלא תסב את תשומת הלב מעיניו הירוקות, המיוחדות.

"שאביא לנו משהו לשתות?"

"אין לי התנגדות", ענתה בקול רך.

"והעדפות יש?"

"סומכת עליך".

הוא הכיר את הפאב היטב, ולכן עשה את דרכו לדלפק כמי שמכיר את דרכו בעיניים עצומות. בליל של ריחות אפף אותו מכל הכיוונים: מהדלפק הגיעו אדים אלכוהוליים של בירה ומשקאות חריפים אחרים, ומהחלון שבין הדלפק למטבח הזדחלו ניחוחות מגרים של המבורגרים הנצלים על מחבתות לוחטות ושל ציפסים המתטגנים בשמן עמוק. אבל בין כל אלה הבליח ריח אחר, שונה. חדש. ריח של חדש. ואז שם לב שלמרות שהתפאורה שסביב היתה כפי שזכר, היא היתה כולה מחודשת: משטח השיש של הדלפק, לוחות העץ של הפרקט והשטיחים שכיסו אותם חלקית, חיפויי הקירות. אפילו המנורות. הגיוני, חשב, תוך שהוא מציין לעצמו את הערכתו לבעלים שטרחו לשמר את המראה הקודם כפי שהיה. בכל זאת – פאב מביא איתו בדרך כלל אוירה מסורתית ומן הראוי היה לשמר אוירה זו.

ליד דלפק הבר לא ישבו אנשים רבים והברמן התפנה אליו מיד.

"מה בשבילך, אחי?"

הוא לא אהב את הסחבקות של הבחור הצעיר, אבל יחסית לאלטרנטיבה של 'אדוני' שגרמה לו לחוש קשיש, היא היתה נסבלת, ואולי אף חיננית. מאחר ועדיין התלבט לגבי המשקה ניסה להרוויח זמן בסמול-טוק עם הברמן.

"מתי פתחתם מחדש?"

"לפני שבוע בערך".

"אתה חדש כאן? לא ראיתי אותך לפני כן".

"כן, התחלתי לעבוד עכשיו, עם הפתיחה החדשה".

זו היתה הזדמנות מצויינת להתחבר שוב לחשבון הזמן האבוד.

"זה קרה לפני שנה בערך, לא?"

"לפני עשרה חודשים ושלושה שבועות".

"איך אתה זוכר במדויק?"

"הייתי צריך להתחיל לעבוד בדיוק ביום שלאחר השריפה, בגלל זה אני זוכר את התאריך".

הוא עשה חשבון מהיר: עשרה חודשים ושלושה שבועות. היום 7 בפברואר, כלומר זה קרה באמצע אפריל בשנה שעברה. כל מה שרצה להדחיק התפרץ עכשיו בתוכו פתאום. הוא חזר להיות רשמי.

"פעמיים סנגריה חמה. וצלחת ציפסים קטנה".

"סגור" ענה הברמן קצרות. הוא יצא למטבח וחזר אחרי זמן קצר כשהוא מושיט אליו מגש קטן ועליו שני ספלי זכוכית כבדים, גדולים ומהבילים. "הציפס יהיה מוכן בעוד כמה דקות. הוא יגיע לשולחן שלכם. איפה אתם יושבים?"

הוא החווה בידו לעבר השולחן הפינתי והחל לצעוד לעברו עם המגש.

הם לגמו בשתיקה והוא פתח.

"אמרת שחיכת לי. למה התכוונת? חיכת באופן ספציפי לי, או למישהו באופן כללי?"

היא צחקה. "ספציפי – איזו מילה מדעית". היא השתתה רגע "אבל כן – חיכיתי לך. במיוחד".

"מה זאת אומרת לי? את יודעת מי אני?"

"כן, יאיר. אני מכירה אותך המון זמן".

"מוזר. ואני – גם אני אמור להכיר אותך?"

"הכרת פעם. שכחת".

"תזכירי לי?"

"לא. אני מעדיפה שלא תזכור. שתתיחס לפגישה הזו כאל משהו ראשוני".

"אבל... זה לא ממש הוגן, תסכימי איתי. את יודעת, למשל, איך קוראים לי, ואני אפילו לא...".

היא קטעה את דבריו.

"אתה יכול לקרוא לי אריאלה".

השם לא אמר לו דבר אבל בכל זאת העיר בו ניצוץ רגעי של זיכרון ישן, רחוק. הוא סקר שוב את דמותה במהירות, אך לא העלה דבר. המלצרית הגיעה והניחה על השולחן את צלחת הציפס ולצידה צלוחית עם קטשופ. הוא לקח פיסה אחת, טבל אותה בנוזל האדמוני והושיט לה. היא הרימה את ידה בתנועה של 'לא, תודה' ולכן תחב את הפיסה אל פיו ולאחריה עוד מספר פיסות וקינח בלגימה מהסנגריה.

"היתה לך קשה, השנה האחרונה?"

שאלתה הישירה נגעה בו במקום רגיש וכואב. כן, השנה האחרונה היתה לו קשה מאד. למעשה היא עדיין נמשכת. המעבר הפתאומי מזוגיות שקטה ורגועה לבדידות צוננת, נחווה אצלו כנפילה מגובה רב, ללא מצנח. אמנם גם בערבים הארוכים בהם צפה בטלוויזיה ועישן מקטרת, כשזוגתו עוסקת בענייניה בחדר הסמוך, תמיד ידע שהיא שם, ולא היו לו כל צורך או סיבה להתגעגע. מדי פעם רבו, אך ידעו תמיד להתפייס תוך זמן קצר. בשנים האחרונות הם חשו כיצד הם מתבגרים ביחד, זורמים אל העשור השישי של חייהם זו לצד זה. מאחר ולא הצליחו להוליד ילדים, ידעו שיש להם את עצמם, והסתפקו בכך, ובקומץ חברים.

הגעגוע, בו הוא חי בחודשים האחרונים, היה צורב ואינסופי, אך הוא לא חלק אותו עם איש. והנה, יושבת כאן מולו אישה זרה, לפחות מבחינתו, ונוגעת בו במקום הכי אינטימי, באופן ישר כל כך. זה נראה לו קצת חשוד, אבל לא, הוא לא יפול למלכודת הזו. לא כל כך מהר. הוא החליט להישאר ענייני, צמוד לעובדות היבשות.

"אז את כנראה יודעת מה קרה. אגב, זה היה לפני עשרה חודשים ושלושה שבועות בדיוק".

"אתה סופר את הימים?"

"לא, הברמן אמר לי".

"ו... עדיין לא הגיע הזמן לאהבה חדשה?"

השאלה הזו, עוד יותר ישירה מקודמתה, לוותה במבט חודר לתוך עיניו. זה לא היה רמז, זו היתה אמירה מפורשת. בחודשי הבדידות והגעגוע היה לו המון זמן לחשוב על האופציה הזו, וזה אפילו היה עשוי להתממש, אלא שמכשול אחד עדיין לא הכשיר את הקרקע לכך: רגשות האשמה. אלה שנבעו ישירות מהמחשבה הנוראה, שהם היו אמורים למות יחד, כפי שחיו יחד, אבל רק הוא שרד. הוא זכר היטב את אותו ערב, בפאב

זה ממש, שניהם יושבים ליד השולחן הקטן שבצד תנור העצים. ערב חמישי שגרתי נינוח ורגוע. רגע לפני שהתכוננו לצאת הוא אמר שהוא ניגש לשניה לשירותים. המהומה התחילה עוד לפני שחזר – הוא ראה את הלהבה העצומה שפרצה מתוך התנור, שמע את צרחות הנשים וחש את העשן המחניק. הוא ניסה לפלס את דרכו במהירות לכיוון התנור אך נתקל בכסא הפוך וכשל. כשהתעורר בבית החולים, לאחר שלושה ימים, ראה את אחותה ליד מיטתו והבין מיד.

"יאייר", קולה הפך להיות תכליתי יותר, "אני חושבת שהגיע תורי".

הוא הביט בה במבט שואל, שלא נעדרה ממנו תהייה, ולא בדיוק ידע מה לומר. היא המשיכה.

"אתה שכחת, אבל אני לא. למעשה, אתה בכלל לא השגחת בי, לא ידעת על קיומי, אבל אני... אני הייתי מאוהבת בך עד מעל לראשי, ולא יכולתי לעשות דבר. ראיתי אותך מחזר אחריה, יוצא איתה, מתחנן איתה. פעם אחת אפילו ראיתי אותך שוכב איתה. עשרים ושמונה שנים עקבתי אחריכם, נואשת, מקווה שאולי יום אחד תתפכח, תבין שעשית את הבחירה הלא-נכונה. זה נשמע אובססיבי, אני יודעת, אבל מבחינתי עד היום חיים בלעדית הם אינם... הם לא... ", עיניה הצטעפו. "יכול היה להיות לנו בית מאושר, ילדים, שמחה. ומה היה לך, בסופו של דבר?"

"היו לי חיים נהדרים", הוא ניסה להתגונן, "ילדים זה לא הכל בחיים, את יודעת".

"אתה צודק, אבל לי לא היתה אפילו זוגיות. והנה פתאום, אתה עכשיו... אולי..."

המבט בעיניה הפך למתחנן.

"יאייר, השנים הכי טובות כבר עברו, אבל אולי עכשיו, אחרי כל זה, תן לי הזדמנות. יאיירי, בבקשה..."

הוא חש שמץ של חמלה, בעיקר נוכח ההגייה האוהבת של שמו, אבל כל הסיטואציה הזו היתה יותר מדי הזויה מבחינתו. הוא הושיט יד מעבר לשולחן, נטל את ידה בידו והביט לתוך עיניה. ידה היתה רכה ומתמסרת והדיפה ניחוח נעים. הוא החליק באצבעו מספר פעמים על גב ידה והבחין בעונג שגרם לה מגעו. למרות זאת, האופציה הזו לא באה בחשבון, מבחינתו.

"תקשיבי, אריאלה. זה לא עובד ככה. אני... אני עוד לא ממש... זאת אומרת... אני מבין ש..."

"אתה לא מבין כ-ל-ום!" היא התפרצה לדבריו, משכה את ידה ועיניה הפכו רושפות. "כלום אתה לא מבין. עשרים ושמונה שנים! חיכיתי, קיויתי. לפני שנה החלטתי שזה לא יכול להימשך כך יותר. רציתי שזה ייגמר. לא סתם ייגמר. רציתי שזה ייגמר רע, הכי רע שאפשר. רציתי שתמותו, וזהו. ראיתי אתכם כל חמישי בערב בפאב הזה, יושבים ליד תנור העצים, משוחחים בנחת. ואני? מה איתי? ואז החלטתי לעשות מעשה. הכל היה מוכן ומתוכנן. הגעתם, התיישבתם ואני רק חיכיתי לרגע הנכון. חיכיתי וחיכיתי אבל לא זזתי. ואז ראיתי שאתם מתכוננים ללכת, והבנתי שזו ההזדמנות האחרונה. אבל כשראיתי אותך הולך לשירותים פתאום הכתה בי ההכרה שיכול להיות עוד יותר טוב מזה – שרק היא תמות ואתה תישאר, ויום אחד אולי תהיה שלי, רק שלי. וזה היה הרגע שבו..."

הוא הביט בה בעיניים קרועות, מזועזע, לא מסוגל להוציא הגה מפיו. אם לפני רגע עוד היה בו משהו חיובי כלפי האישה הזו, עכשיו ידע שכל רגע נוסף במחיצתה יהיה לאין שיעור גרוע יותר מהבדידות הממתינה לו בבית. בחילה עלתה מקרביו לגרונו והוא חש צורך להקיא. הוא מלמל התנצלות רפויה ופנה בצעדים מהירים לעבר השירותים.

כשחזר לאסוף את מטרייתו היא עדיין יושבה שם, אבל מבטה היה כבוי וקפוא.

"יש מצבים", היא התחילה לומר, והוא נשאר עומד "שבהם אתה מבין שכל החיים חייך באשליה שיום אחד יקרה מה שאתה רוצה" היא נשמה עמוקות והמשיכה "ואז זה מתמוטט. קורס. נעלם. דבר אחד אני מבטיחה לך: לעולם, אבל לעולם, לא תראה אותי יותר".

היא אחזה בכוסה שנשארה בה מחצית מהמשקה והרימה אותה למעלה. גם כוסו היתה עדיין מלאה למחצה ולמרות שרצה כבר להסתלק משם מהר החליט, כמחווה אחרונה לסיים אותה. הם לגמו את שארית המשקה והוא פנה ללכת, מבלי לומר שלום. אחרי שני צעדים שמע אותה.

"יאיר, רציתי להגיד לך עוד משהו". הוא הסתובב. "לחיות איתך לא אוכל, אבל לפחות היה לי העונג למות איתך".

ואז חש את הכרתו מתערפלת.